

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

ABUNDANCIA DE FRARES, ABUNDANCIA DE MISERIA

FORA D' ESPANYA

Italia acaba de fallarse la causa del regicida Bresci.
Reunit el Jurat, perque en aquell país, fins el delict de regicidi consumat se sotmet á la deliberació del tribunal popular, lo matador del rey Humbert no va negar ni va excusar sisquera la seva acció.
Va matar al rey premeditadament, perque li tenia una gran antipatia, desde la repressió cruel, inhumana, que 'l govern del rey Humbert havia exercit sobre el poble sublevat á Sicilia á estímuls de la miseria, y sublevat á Milán, sedent de llibertat y de justicia.
Aquellas repressions que costaren la vida y l' estancia en els presidis á un gran número de ciutadans, dignes y honrats pares de familia, concitaron l' animadversió de una part del poble, y 's tornaren la pólvora de qu' estava carregat el revólver del regicida.
El Jurat va reconeixer la culpabilitat d' en Bresci, y 'l Tribunal de Dret li imposá l' última pena.
A Espanya l' última pena es la pèrdua de la vida; á Italia, país qu' en qüestions jurídicas está molt adelantat, l' última pena consisteix en la reclusió perpétua.

Al pas que aném, tot el pá será per ells; pel poble la sopa de's rosegóns.

Y ni tractanse de l' assassinat de un soberà 's perturba la serena majestat de la llei que no admet la pena de mort.

No per això en Bresci deixarà de purgar el seu delictes. La presó perpètua porta aparellats un sens fi de sufriments físics y morals, que duran tant com l' existència del desventurat que ha de sopor-
tarlos; y tals poden ser los sufriments, que siga preferible morir d' una vegada que tenir que pal-
ladejar las horribles congoixas de una agonía len-
ta, interminable.

**

Difícil es de preveure si l' drama de Monza, que acaba de desenllassar-se davant del Jurat de Roma, exercirà alguna influència, tant en els qu' estan cridats a regir la sort dels pobles, com en els que sen-
ten la propensió a armar el seu bras per atentar a la vida dels soberans y altres personalitats po-
derosas, arrostrant ab impavides els rigors de la llei.

De totes maneres, lo ocorregut ab l' assassinat del rey de Italia y ab la subsegüent condemna del regicida, tanca una llissó eloqüentíssima y que po-
dria ser de gran profit, si encare avuy, en els al-
bors del sigle xx, la iniquitat no sigués la norma que prepondera en las accions del govern de casi tots els pobles que blasonan de civilisats.

Aixis certs crims individuals, com l' assassinat del rey Humbert, comouhen al mon, y en cambi 's cometen crims colectius, entre la general indi-
ferencia dels pobles de la terra.

De la sustracció de un pa ab fractura del aparador se 'n diu un robó; y de la invasió violenta de un poble, per arrebatarli vidas y interessos y pri-
varlo de la llibertat y la independència, se 'n diu una guerra heroica.

Mor un rey, víctima de un assesi, y tothom s' esgarrija; moren centenars de fills de mare, en una guerra injusta é inhumana, trossejats per l' artille-
ria portada fins a una perfecció diabólica, y 'ls que reprobren indignats l' hassanya de un bandoler atracador qualsevol, segueixen plens de interès els variats incidents de la campanya.

**

Tantes veus com s' han alsat contra l' atentat de Monza, y tan pocas contra la brutal invasió de las repúblicas sud-africanas del Transvaal y Orange, consumada per la poderosa Inglaterra, sens altre móvil que la seva ambició desapoderada.

El regicidi va donar lloch a un actiu cambi de notas entre las cancellerías, al objecte de arbitrar un régimen excepcional de persecució contra la secta anarquista; y, en cambi, la iniqua guerra del Transvaal, ab tot lo seu séquit de iniquitats y de desgracias, no ha fet gastar ni un full de paper als homes de la diplomacia.

Y es que tots toleran, si es que no aproban desde lo més intim del seu for intern, com la cosa més llegal, que l' poderós despulli y aniquili al débil, que no disposa de medis suficients pera repelir la forsa ab la forsa.

Mil vegades pitjor que un regicidi, que al cap-devall no altera l' régimen intern de un poble, dat que a la mort del rey succeheix en el acte l' entronisació del seu successor immediat; mil vegades més trascendental que la supressió de un home, es la bárbara supressió de un poble.

Y tal es lo qu' está efectuant la rapás Inglaterra en las regions sud-africanas, ab els boers que primer que ningú portaren allí la civilisació basada en la práctica del treball, es a dir, en la seva forma més digna y més humanitaria.

Si contra 'ls publicidats no s' aixeca ningú invocant els furs de la justicia, ¿que té d' extrany que hi haja encare homes de la calanya d' en Bresci y de tots aquests sectaris, que han prés com un sport més ó menos divertit, la cassa de las testas coroadas?

**

Quan la justicia estricta imperi, las nacions assessinas de pobles haurán de sufrir la mateixa pena que 'ls particulars assessins de reys.

P. K.

PESSIMISMES

La crisis avansad' un modoespantós. Las fábricas ahont els treballadors no están parats per vaga voluntaria, han hagut de suspendre els treballs per falta de feyna. Diaria-
ment se presenten als jutjats alguns industrials ó comer-
ciantes sollicitant la suspensió de pagos. La miseria va cun-
dint entre la classe obrera y el próxim hivern amenassa
esser esgarriós perque trobará ja las taulas sense pá y las
llars sense foch.

Tota aquella sobra de vida que teniam després del des-
astre, era solzament la revivalla de la mort. La cayguda
definitiva ve ara y será mes terriblement dolorosa perque
contrastará ab las recents enganyosas prosperitats.

Y ara veurém si efectivament era veritat aquell carinyo que mentia el govern a nostras classes treballadoras; ara tindran ocasió els homens que mangonejan la direcció del Estat de traduhir en fets sas paraulas dolsas y sas falague-
ras promesas. Y no certament ha d' esser repartint la sopa entre la gent que pateixi fam, no; els obrers no volen al-
moyna. Han de ferho proporcionant manera de que no faltin als treballadors els medis de guanyarse el pá.

Obrir nous mercats a la industria espanyola; afavorir y fomentar la explotació de nostras riquezas naturals; fé que 's robi menos, cas de que no siga possible tot d' un cop lograr que no 's robi gens; tots aquests camins y cent més que trobaria la gent de bona voluntat, poden conjurar la crisis tremenda que s' avehina; pero com que 'ls prohoms monárquichs ni saben ni volen prevenir las tempestats, cuidantse solzament de viure al día, ni la partida d' en Silvela si continúa manant, ni la pandilla de 'n Sagasta si puja al poder, conjurarán res, passarem un hivern tremendo en que la miseria reynará en las llars honradas dels treballadors, incubant en la desesperació ideas sinistres ó desconsoladors abatiments.

Y la proba de que no hem d' esperar el remey de la part de nostres governs, es que mentres tothom veu la pendent en que 'ns precipitem y es molta la gent que 'n tocan ja sos desastrosos resultats, la gent que mana s' entreté arri-
glant apoteosis ridiculas, calant cohets de xavo, fent alzar archs de flors de paper y enragollantse fingint un' entusiasme que no senten.

Després de las riallas vindrán las plorallas. Si no vé una cosa pitjor.

JEPH DE JESPU.

A B motiu de haver regressat de sas acostumadas excursions d' estiu, LA CAMPANA DE GRACIA queda novament a càrrech de son redactor jefe, nostre bon amic y company D. J. Roca y Roca.

Després de tant temps de fer la papallona pels jardins y hortes de la politica, el general Weyler s' ha deixat anar sobre l' escardot vell y ressech d' en Sagasta.

Ja no recorda qu' en Sagasta va destituhir-lo de la comandancia general de la isla de Cuba, pera posarhi a n' en Blanco, y ara se 'n va ab ell com si sempre haguessin sigut amichs de l' ànima.

Ara si que podem dir:—Deu cria 'ls tupés y ells se juntan.

A pesar de las prevencions del Diluvi, 'ls coros d' en Clavé han tingut a Fransa una magnifica acullida. Tant a Cete, punt ahont van desembarcar, com a la capital de la República, ahont han deixat sentir las composicions inspiradas del immortal músich-poeta catalá, els coros han sigut objecte de las més carinyosas demostracions de admiració y afecte.

Aquesta vegada, com de costum, el Diluvi s' ha ofegat en la seva propia bilis.

Aprenquí a respectar en lo successiu una de las institucions populars que més fondas arrels té posadas en el cor de la terra catalana.

La crisis va cundint, y aquí a Catalunya, a lo menos, cada dia 's paralisen novas fábricas, per qual motiu son molts els obrers que cauhen en la major miseria.

Y l' govern tan tranquil, absorbit en la realisació del viatge regi, en fabricar entusiasmes més ó menos artificials, y en donar a la cosa l' significat d' un viatge d' instrucció.

**

La verdadera instrucció pels soberans, pels governs y pels pobles, es l' estudi de sas adversitats.

Y tots hauriam de saber a horas d' ara, que la crisis actual es filla directa dels desastres que ocasionaren la perdua de las colonias y la desconsideració d' Espanya als ulls del mon civilisat. Y sabentho tots, hauriam de procurar que 'ls homes funestos que varen ferla la paguessin.

Sols aixis, ab personal nou y ab institucions adequadas a las necessitats del país, podrian buscarse nous camins, que no trobarán may els qu' están empantanegats en els vells, y ab el fanch asquerós de tanta vergonya, fins a la nou del coll.

Encare dona joch lo del viatge regi, y ara més que may, perque 'n Silvela ha tingut l' acort de col-
locar a las institucions al mitj dels quartos.

Hi ha a Galicia una qüestió de vital interès: la de la pesca. En alguns punts com Vigo, s' emplea l' sistema de la traína qu' exigeix la reunió de grans capitals, a benefici exclusiu dels burgesos. Ab aquest sistema, veritat que s' agafa molt peix, pero la mar queda despoblada.

Prohibit fa poch, en virtut de una real ordre d'

en Gasset, els de Vigo van cridar a capítul a n' en Silvela, fentli prometre que la real ordre en qüestió seria revocada. Sense aixó, en punt a fer a la familia real una bona recepció, s' haurian cridat Andana.

Y en Silvela, que també a la seva manera pesca ab traína, al veure's apurat, va ferlos concebir ciertas esperansas.

**

Desde Vigo, l' expedició regia va presentarse a Villagarcia, poble enemich de la traína.

Y allí també va ferse qüestió de mostrarse realistas perfectes y entusiastas, el manteniment de la consabuda real ordre.

Aixó dona per resultat que mentres uns pobles fan manifestacions cridant: ¡Viva la traína!, els altres las duhen a cap al crit de ¡Abaixa la traína!

Y aixó, naturalment, ha de donar un gust deliciós als expedicionaris regis.

**

Per últim se convencera en Silvela de que no hi ha res, com el navegar, tan ocasionat a produhir mareig.

Pero a la curta ó a la llarga han de veure els pescadors gallegos que hi ha encare una cosa que mareja més y es fiar en las promesas d' en Silvela.

S' ha declarat una huelga general dels manyans mecánichs de Barcelona. Tan justa es la seva petició de reduhir a nou las horas de treball y de obtenir alguna altra petita ventajita, que fins els companys que no estavan associats han acabat per secundar als huelguistas. Tot fa preveure que ho han de passar molts dias sense que 'ls manyans mecánichs logrin els seus propòsits, com alguns mesos enrrera. Varen conseguir un resultat idéntich, els manyans d' obras.

CARTAS DE FORA

Tarragona.—Hi ha en aquesta pacífica ciutat un convent ó criadero de frares carmelitas, que todas las nits, de 12 a 1, tenen la gracia de tocar las campanas, ab gran disgust dels vehíns que haventse de llevar demati pera treballar, perden el son. En va s' ha acudit al alcalde demanantli posés remey a una tan intempestiva esquellotada: las cosas segueixen com si 'ls doscents vehíns que van firmar la protesta, no haguessin dit res. Al contrari, havent decidit alguns agregar al concert de campanas un bon acompanyament de xiulets, van ser disolts per la forsa pública. De manera, que 'ls frares tenen dret de molestar al próxim, sense que ningú més puga fer la música que li dongui la gana. Veji donchs, Sr. Director, ja que 's tracta de campanas, si la de Gracia será més afortunada que 'ls pitos tarragonins.

Badalona.—Sintomas regeneradors palayistas.—El dilluns 27 del passat se celebrá una vetllada en el Círcul carca-catòlich, ab assistencia de la banda municipal, que paga un poble que no té res de llanut ni de partidari del Reinaré.—Donchs bé, quan la festa major, vá celebrarse la repartició de premis al Ateneo obrer, sense que l' Ajuntament, apartantse de lo que feyan els anteriors, volgués concedir la més mínima subvenció. Y encare més, ni tan sisquera 's va dignar assistirhi representació de la Corporació municipal. Y ara que fassin els comentaris els curts de vista que creuen que per assegurar el progrés de aquest poble, s' han de secundar els capritxos de certs cacichs que un dia blasonavan de republicans radicals, y avuy tiran cossas a las institucions dedicadas a ilustrar als noys obrers, mentres fan la gara-gara als que 's dedican al foment de la cria de la llana.

CARTA DESCLOSA

AL ILM. SR. BISBE DE ORIOLA

Per culpa vostra, Ilm. Senyor, aquesta Espanya tan acendradament catòlica no podrà tenir lo que té y explota ab gran profit la descreguda Fransa: una Verge que fassa competencia a la de Lourdes.

Igual, enterament igual que la Bernadette, una pastora gamarusa y sense instrucció, era la Francisca, la iluminada de Algaida, poble petit de la seva mística diócesis. La Bernadette veyá a la mare de Déu y la Francisca hi parlava, lo qual té encare més mèrit. La Bernadette's captava la confiansa de las multituds estúpides y la Francisca també. La Bernadette a ratos perduts feya un qu' altre miracle y també la Francisca.

¿A què, donchs, posarse de acort ab l' autoritat civil, pera privar a la Francisca del exercici de son piados ministeri? ¡Y cuidado que ho han fet una mica massa fort! De primer varen portarla a un manicomi, de ahont els metjes (no 'n serian poch de impiós aquests mata-sanos!) varen deixarla anar per no reconèixerli la més mínima perturbació en las sevas facultats mentals. Y al últim hi vingut l' us de la forsa: l' acció dels guardias del municipi pera privarla de predicar, y seguidament un pet de tiros entre dits guardias y la munió dels admiradors de la iluminada, que va costar la vida a algunas personas, entre ellas a un germá de la Francisca, y feridas mes ó menos graves a una porció d' altres.

Ja se 'l pot ficar a la mitra, senyor Bisbe, l' mèrit que ha contret ab aquesta barrabassada. Fiquise'l a la mitra y procuri que no se li esbravi.

Que haguessim fet aixó nosaltres, incréduls, impiós y heretjes per tots quatre costats, encare's compendria. Nosaltres, per no admetre superxerías, no admetém miracles de cap mena. Pero vostés que basan la major part dels seus éxits religiosos en la relació de prodigis sobrenatu-

ral, francament, no's concebeix que puguin ser enemics de la Francisca, y la tatin sense més ni més d'embaucadora. Una de dos: o han de destruir las vidas dels sants, que precisament han pujat al altar per obra de sos miracles y han de declarar ademés una guerra a mort a la Verge de Lourdes, o no tenen més remey que admetre bonament els bons serveys de la murciana Francisqueta. Jo, senyor Bisbe, no entench ni m'explico, com en lloch de perseguir-la no ha procurat fèrsela séva. ¿Es que tal vegada no es prou guapa? La bellesa espiritual ha de mirar, que no la física... Y si, com ella assegura formalment, la Verge l'ha elegida pera tenir ab ella las sevas conferencias, figuris si'n será d'hermosa!

Ara si la Francisca, després de tantejada, s'ha dit Andana, empenyada en treballar pel seu propi compte y sense ingerencias episcopals de cap mena, no es pas tampoch el camí que han adoptat el que havien de seguir, perque no faltará maliciós que suposi que lo que temian principalment de la tal Francisca, era la competencia que 'ls feya, y aqueixas qüestions de botigneta, son al cap de vall, las que més contribuïen a fer perdre la fe dels creyents.

Vegi, donchs, si troba una manera o altra de rehabilitar a la Francisca, y las properas ayguas de Archena podran posarse baix la invocació de una Verge especial... y llavors si que Lourdes, sobre tot per la curació de determinadas dolencias, quedará ensorrat per tots els sigles dels sigles.

Ja qu'hem perdut las colonias, que no's perdi la fe, y ab ella 'ls medis de rehabilitarnos als ulls de tots els pobles civilisats y sobre tot en el concepte de aquells individus que per culpa de sos pecadets van coixos.

No olvidi, finalment, que la Francisca treballava pel bé de la religió y per la fama y la prosperitat de la comarca de Archena, tal com la Bernadette va treballar pel real de la fe y pel renom y la riquesa de la comarca de Lourdes.

Si no tingués por de rebre una puntada de peu, li besaria la episcopal sabata ab civella de plata fina son fidel devot

P. DEL O.

L' EMBROLLO XINO

Mil inglesos, mil francesos, mil russos, mil alemanys, mil japonesos, mil yankis...

—¿Está tothom preparat? Donchs ja Pekín desseguida! ¿A fé entendre a aquells babaus que ab nosaltres no s'hi juga! *Media vuelta, marchen... ¡Mar!...*

Ja hi son. Tras no pocs esforços, aquí tallant tres cents caps y allá quatre cents cinquanta; després d'haver trossejat sis dotzenas de pagodas y noranta set palaus, las tropas civilisadas, al vent els seus estandarts, entran al só de la música en la ciutat imperial y s'assentan formant rotllo al mitj de la Plassa gran.

—Bueno—diu l'inglés, molt serio: ja som a Pekín, companys. Es inútil recordarvos que hi venim sols a posar la pau.

—Ab aixó no basta, —salta al moment l'alemany: —hem vingut també a venjarnos y a fer que d'aquí endavant cap més xino s'atreveixi a mirar de frente a un blanch.

¿No es aixó, companys y socis?—

Inglaterra arrufa'l nas, el yanki no bada boca, el rus se posa a xiular, Fransa fa'l mateix que Rússia, el japonés gira'l cap perque ningú'l veji riure...

—Diguéu, —torna l'alemany, extranyat d'aquell silenci: —no'us sembla qu'hem de tallar la cua a tots els ministres y da un jaco un xich com cal al emperador?

—Si's tracta, diu Rússia, —de no badar y fer feyna desseguida, crech que lo més indicat es repartirnos l'imperi y... alló: *el que venga detrás, que arree*. Jo desde luego, per lo que pugui tronar, ja arreplego la Mandchuria, que 'us juro qu'és un tall gras.

—¡Poch a poch! —cria Alemania: —aquí ningú pot tocar res qu' en Waldersée no vingui.

—En Waldersée's cuydará de casa séva, —replica el Japó: —¡Fora sala!

¡Nosaltres sufrim tutelas d'un trist hulano!... ¡Jamay!

Alemania: —Jo protesto: no es aixó'l que vam quedar. Rússia: —Noys, campí qui pugui. Inglaterra: —Vaja, pau,

y fem el reparto ab calma.

Fransa: —Jo'm poso al costat de la simpática Russia.

El Yanki: —¡Ja fora estrany que no li anessis darrera!... Jo'm poso al costat d'en Chang y d'en Ching, y no consento que ningú 'ls hi fassi mal.—

Y en tant que l'un d'ells proposa que's fassi la Xina al ast, y l'altre la vol en salsa, y l'altre guisada ab naps, els xinos mitj morts... de riure se me 'ls estant escoltant, segurs de que tart ó d'hora els senyors civilisats acabaran agafantse y tirantse 'ls plats pel cap.

C. GUMÁ.

LA CASA DE LAS OPOSICIONES

ui l'ha vista y la veu avuy, la famosa casa del moviment, del escándol, si's vol; pero escándol alegre, pintoresch, sá, manantial de rosadas esperansas y fecundas iniciativas!... ¡Pobra casa de las oposicions! Miréusela.

A la botiga hi viuhén els sagastins, misteriosos, callats y en inmovilitat casi absoluta.

—¿Cóm estéu?—'ls pregunta devagadas algun viandant curiós.

—¡Psé!...

—¿Quins plans teníu?

—¡Oh!

—¿Per qué no parla'l vostre avi?

—¡Ah!

Tant es que's risqui com que's rasqui. La passivitat y la reserva dels sagastins no's perturba per res. En silenci's llevant, en silenci menjant, els qu'encare tenen queviures, y en silenci se'n van a dormir.

Don Práxedes, l'avi, mata tranquilament las horas passejantse amunt y avall de la botiga ab las mans a l'esquena, y quan algun bromista li crida tot passant: —¿Qué hem de fer?—l'home's contenta ab somriure y, arronsant las espatillas, li diu:

—¡Psé!... ¡Res!

Al primer pis hi viuhén els carlistas, cada dia més tanocas, més mansos, més atenuats.

Avans, no hi havia senyana que no parlessin de llen-sarse al carrer y de conquistar el barri, la ciutat, la provincia.

Avuy també enrahonan molt, pero ¡quina diferencia entre ell llenguatge d'ara y el d'allavors!

Que si en Cerralbo aixó, que si en Sangarrén alló, que si en Barrio y Mier ceta, que si en Mella ballesta... Pero d'aquesta xerramenta inútil no'n surt res. El pis sempre brut com una guilla, l'escala sense escombrar, els vidres cuberts d'una espessa capa de pols...

—¿Cóm está'l vostre R?...

—Vacilant. No sab si convocar junta general de capatassos, ó no convocarla, ó fer el valent ó no ferlo, ó...

Els gamacistas, desde fa uns quants mesos, ocupan el según pis.

Més que homes de carn y ossos, semblan figuras de pasta-flor. Ni un pensament, ni un arranch viril, ni una manifestació de salut y de vida... En el seu pis no hi busquen soroll ni entusiasme. Quatre senyals d'intel·ligencia entre ells, una mica d'fer l'ullet, y res més. Las reunions macabras que las calaveras celebran certas nits al cementiri son de segur més animadas.

¿En qué pensan? ¿Qué esperan?...

Es lo únic que 'us sabrán dir concretament: *pensan* ab las delicias del poder; *esperan* obtenirlo aquest any, ó l'altre, ó l'altre... ¡quí sab quan!

Ja som al tercer pis. Aquí hi viuhén els demócratas canalejistas, els lopez-dominguistas, la oposició liberal avanzada.

Encare que situats un pis més amunt que 'ls gamacistas, si fa ó no fa están a la *mateixa altura*. També desitjan el poder, també 'l somian; pero tampoch bellugan peu ni cama pera obtenirlo, tampoch obran boca pera meréixer...

—¿Cuán caurá la figa del arbre?

Y contestan ells:

—Quan sigui ben madura.

—Y si avants de caure se la menjant els pardals?

—Si succeheix aixís, senyal que ha de succehir.

Al quart pis hi ha l'Unió Nacional. Bellas personas, sens dupte, pero fora de redactar manifestos, no *manifestan* la menor aptitut pera res més.

Devegadas surten al balcó y sembla que van a amenassar ó a dirne alguna de molt fresca; pero no passa d'aquí. Ab el gesto, «que sembla una amensassa», ja n'hi ha prou.

Arribem al quint pis y en ell hi trobem instalats als republicans...

Jugar a *unions, fusiones y concentracions*; nusar llassos que l'endemà's trencan; trabar amistats que al dia següent se rompen... vels aquí tot el seu entreteniment...

¡Pobra casa de las oposicions! ¡Quí l'ha vista en altre temps y la veu aral!

FANTÁSTICH.

LS romeristas catalans recorren alguns pobles de la provincia de Tarragona, y per tot arréu se fan acullir als acorts de *La Marsellesa*.

No sé; pero se'm figura que aquests bons xicots s'equivocen de mitj a mitj, y 'ls ho farà comprendre'l mateix Romero, quan els digui:

—A só de timbals no s'agafan llebras; y al só de *La Marsellesa* no's pescan carteras en els estanys putrefactes de la monarquia.

A Vigo va ser detingut un subjecte pel sol delicte de ser italià.

Es a dir, el ser italià, en rigor no es cap delicte; pero allà ahont se presenta un fill de Italia, 'ls nostres governants creuen veurehi desseguida un anarquista.

Y ara diguin, ¿cóm ens ho compondrem a Espanya sense *sancti di guixi*?

Encare que si bé's mira, ja no 'ls necessitem per res. Blanchs com sants de guix se'ns van tornant els que 'ns governan, de tal manera que si no son sants de guix ho semblan.

Hasta 'ls portugueses s'atreveixen ab nosaltres.

No fa gayres dias feyan corre un kilómetro 'endintre d'Espanya las fitas de separació de las dos nacions.

Ara ja no cal sino qu'en Silvela no digui res, consolantse ab una nova teoria del tenor següent: —Quant més petita siga la nació, menos mals-de-cap.

Es molt freqüent llegir en els periódichs ministerials:

—Tot marxa al pèl: aquest any, en tal ó qual ram contributiu, s'han recautat tants milions més qu'en el passat exercici.

Aixó val tant com el sangrador que digués: —¡Quina ditxa! Havia de treure de las venas del malla una lliura de sanch y n'hi he fetas rajar quatre.

A un metje que aixó digués, se li hauria de recomenar que al anarse'n cap a casa séva avisés de passada al bagulayre.

Una sentencia del Tribunal Suprém acaba de declarar que la possessió particular de llibres y dibuixos pornogràfichs, sempre que no s'exposin públicament, ni's fassan objecte de comers, no constitueix delicte.

Aquesta vegada 'ls Pares de Familia, qu'exercint de inquisidors, no reparavan en introduhirse en lo domicili agé, en busca de tals objectes, s'han quedat ab un pam de nas.

Ara ja no podran recrearse ab la contemplació dels objectes pornogràfichs que recullian ab l'ex-cusa de perseguirlos. Si'n volen, se'ls haurán de pintar.

Un marino mercant en actiu servey, feya la següent distinció entre 'ls marinos mercants y 'ls de guerra.

Quan un marino mercant, per una rahó ó altre, fa tres ó quatre mesos que no navega, 'ls seus companys diuen d'ell:

—A Fulano de tal l'están reventant, tenintlo passejantse.

Al contrari: quan un marino de guerra reb l'ordre d'embarcarse, diuen els seus companys:

—L'han fet embarcar en el *Pelayo*: ja l'han reventat.

Y es que mentres l'ocupació predilecta dels mercants es navegar, la ocupació ordinaria dels de guerra lluih'l rumbo pèls carrers delas ciutats.

Majestuosa ha de resultar per forza la cerimonia que s'está preparant en el santuari de Begoña (Bilbao), tota vegada que hi assistirán la friolera de quinze bisbes.

A dos puntas per mitra, figúrinse si'n será de punxaguda aquesta festa. Ni una corrida real.

L'edifici de l'Institut de Manresa ha sigut entregat als pares maristas, que s'encarregarán, no hi ha cap dupte, de obrir els ulls a la pudorosa infancia.

Si jo sigués manresá, obriria botiga de taps de suro, segur de ferhi en poch temps una fortuna.

LA FORMALITAT D' EN SILVELA

A VIGO: ¿Voleu traiñas? Donchs tindreu traiñas.

A VILLAGARCIA: ¿No voleu traiñas? Donchs fora traiñas.

A MADRID: ¿Traiñas? Tant se me 'n donan cruas co n cuytas; porque aquí no pesca ningún sino jo.

Digui, senyor Silvela, de alló de la selecció, que tant ponderava, ¿qué se 'n ha de fer?

Ja 'm sembla que sento á l' home del sentit jurídic y de las distincions capciosas y jesuíticas, respondentme:

—Alto: vostés no 'm van entendre bé: jo may vaig dir selecció, sino se-elecció, ó siga l' elecció de cada hù per sí mateix, y aixó es lo qu' estém fent tant jo com els que 'm segueixen desde que governém.

Si s' realisa la reunió dels vells carcundas d' armas tomar, que l' rey de las húngaras intenta efectuar á Venecia, será cuestión de riure al contemplar la colecció de mastins y gossos de presa completament desdentegats.

Tots s' han anat fent vells y ja no serveixen per res, ni per causar temor á las criaturas, per més ganyotas que fassin.

Y l' primer que ha perdut las dents es el seu rey y senyor; pero tot li vé de agradarli massa las lleminaduras.

SOLUCIONS

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA.—Cor-ba-ta.
2. ANAGRAMA.—Grancia—Gravina.
3. TRENCA-CLOSCAS.—La rosa blanca.

TAL PARA CUAL

—Ja ho veu, D. Práxedes, ja 'l tinch tan llarch com vosté.
—Donchs aixís que puji al candelero, conti ab el ministeri de la Guerra.

4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Gerónima.

5. GEROGLÍFICH.—Per humitat á sota terra.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Pere Pau, Un Bergadà y Peret Romanos; n' han endevinadas 4: Xim-Xim y Un Aygualit; 3: P. de la Seca y L' Anticrist; 2: Mercè Ragull, y 1 no més P. Canaletas y Esverat de Por.

ENDEVINALLAS

TRENCA-CLOSCAS

S. VALERA

OLOT

Ab aquestas lletres degudament combinadas, formar lo títol d' un aplaudit saynete castellà.

JOSEPH GORINA ROCA.

GEROGLÍFICH

LO

EUROPA ASIA

AFRICA

AMERICA OCEANIA

×

I

T

JUST JEREMÍAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans: Un victim del amor, Un nyèbit encostipat, Josepet de Gelida; Un arreplega puntas, J. Alberti y P., Pep Miralles, Dos Puntis, Rusiñol Llauné, Pim pam pum, Un amich dels seus companys, Emanuele, Joseph Batista, Lluís Torné Ribó, Francisco Gavilanes, Sebà, Un frega rajolas, Manel Peláez, Lusaca, E. Zola y B., J. Ferrando Esteve, Pere Alegre, Agustí Torns, y Peret Aguiló.—Lo que 'ns envian aquesta setmana, no fá per casa.

Ciutadans: Jotabeeme, Eduardo, Un grasol, Pansófil, Josep Arqué Comella, Rosendo Vidal P., A. Vilalta, Musiquet menut, y Tres com se salvan.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà: Antón G. Py: Efectivament, aquesta vegada tampoch ens acaba de fer la pesada.—Joan Parellada: Els apuntes que 'ns envia denotan inexperiencia y afany de llansarse massa aviat; si 'ns vol creure, ara per ara, apuntí, pero no tiri.—R. Homedes Mundo: Els trons no cauhen, home de Deu; vosté 's mereix la sogra que 'ns pinta.—Benet de Santos: Per voluntat que hi posém no se 'n pot salvar ni una.—G. B. y P. (Palafrugell): Sentím haverli de manifestar qu' en vers encare 'ns ha convenut menos —Faust Casals Bové: Parém els possibles de procurar á veure si mirém d' aprofitarlas.—Emili Sunyé: Probablement utilisarém dugas terceras parts de la remesa.—Domingo Bartrina: El sonet estaria bé si no fos fet tan á correcció.—Lluís G. Salvador: Per lo curta de pensament qu' es, resulta excessivament llarga de forma.—A Carrasca Gayán: Vá bastant bé.—Jacinto Durán: Precisament aquesta mateixa setmana haurá pogut observar qu' estém al tanto de la cosa.—Marangi: Es sentida ab cor de debó y tendrament poética; per lo tant, la publicarém.—Salvador Bonavia: Lo mateix li dihem.

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

Imprempta de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.